

A budai Vérmező

A Vérmezőn barakkokat kezdtek építeni, azt mondták, szükségülakásul szegény hálléktalan emberek számára. A történelmi nevezetességű Vérmező ezzel megint szerepelni kezd az újságokban.

Amíg a háboru tartott, a katonaság szigoruan őrizte, fegyveres őr állott a szélén s civilnek nem volt szabad lábát rátenni a gyepre. A katonák szépen bevetették fűmaggal, szénát termeltek rajta, — szénagyűjtéskor pompás falusi szagok jártak arra s a vidéki érzésű budai polgárok gyönyörködve szívták magukba ezt a nagyvárosban, oly ritka illatot. Néha, reggelenként, lovasok űgettek a nagy ovális alakú mező szélén húzó, gondosan ápoltt kavicsos lovagló uton: *Augusztá* főhercegnő szokott itt lovagolni s néha föltűnt *Tisza István* férfias komor alakja is lóháton, — a háborus miniszterelnökség fáradalmait így pihente ki ő, aki maga volt a fáradhatatlanság.

A forradalomkor megnyílt a Vérmező a civileknek, tavaszra a fiatalság rugta ott a labdát s a keresztül-kasul járók kis gyalogutakat tapostak a föbe. A jól gondozott gyep elkezdett kopni s száraz napokon a Hűvösvölgy felől jövő szél szép kis porfellegeket vert föl. Nagyobb hiba volt azonban ennél, hogy már a tavalyi télen eltűnt a mező körül a kerítés: a környéken lakók elhordták tüzelőnek. A kis fiatal fákat is, amelyeket a katonaság ültetett, sorra kivágták, sőt a Vérmező mentén padok is eltűntek a proletártűzhelyekben.

A kommunizmus alatt a Vérmező züllése tovább folytatódott. A footballisták egyre jobban kitaposták a fűvét, egy szép napon vörös katonák kezdtek ott gyakorlatozni s hogy a félelmetes vörös vitézeknek jobb kedvük legyen a katonai gyakorlatokhoz, a katonabanda egész délelőtt az Internacionálét fújta nekik. A környéken lakók már majd megbolondultak az örök Internacionálé lármas egyhangúságától. Itt tartották a május elseji ünnep budai részét is, félelemtől vacogó fogakkal és korgó gyomorral.

Aztán megint új képek. Idillikus falusi jelenetek június havában: kis lányok — akár csak falun — suhogó vesszővel kezükben libákat őriztek, az arrajárók keserű irigységgel nézegették a szép fehér gágogó szárnyasokat s bocsúlgették, hány ezer koronát ér egy ilyen öt-hat libából álló nyáj. A legnagyobb budapesti éhínség idején egyszerre csak tekintélyes gulyák és juhnyájak kezdtek legelészni a fakult fűvön, vissza-visszaböngve az elhagyott faluba, ahonnan marcona terrorfiuk hajtották el őket, a falusi nép ellenforradalmárságának büntetéséül. Az éhező budaiak búsán nézegették a csöndesen kőrödöz állatokat, — tudták, hogy nekik nem jut belőlük, a sok finom hus el fog fogyni a Lenin-fiúk kaszárnyájában, legfeljebb ha a szovjetházba jut belőle.

Megint új kép: nagy székértáborok, ismét gyakorlatozó katonák s trombitaszó egész nap, de most másféle, fülünknek idegen katonás dallamok, egy nekünk új világ idegenszerű ritmusra járó mozdulatjai . . .

Most pedig az épülő barakkok Lett erre nagy zúgolódás, emlegették a budai részek szépségét, egészségét, közbiztonságát, bizonyára nagyobb zajt is csináltak volna, — mi budaiak szeretjük és féltjük a vidékünket és megvéltük volna a Vérmezőnket a veszedelmes invázió ellen. Ezt találták az illetékes körök s most új elhatározásra jutottak: a Vérmező helyett a Várbástya aljában fogják a barakkot elhelyezni. Ez sem az a megoldás, amely kielégítené a budai lakosságot, de legalább a Vérmező meg van mentve.

Mi új változata lesz most majd a Vérmezőnek? Kicsiben végigment rajta minden történelmi esemény, ami Magyarországot érte; olyan a Vérmező, mint a háborus magyar élet egy túrkorszak, amelyben mindig

megláthattuk ennek az életnek néhány jelleg-
zetes vonását. S ha majd a fű megint kizsendül
rejtta a tavasz virágai kidugják aranyszínüket,
vajjon akkorra már lesz-e a magyar földnek is új
tavasza, új életet zsendítő és új reménységeket
ébresztő szép magyar tavasz?